

a mai fost amânată pentru aceleași motive, invocate de aceeași parte.

Curtea, deliberând asupra cererii de amânare, având în vedere art. 156 alin. 1 din Codul de procedură civilă, respinge cererea de amânare.

Având cuvântul pe fond, reprezentantul autorului excepției, într-o formulare cu pronunțate accente propagandistice, cu ample referiri la conținutul cererilor depuse la dosar, solicită, în esență, admiterea excepției, susținând că textele de lege criticate încalcă prevederile constituționale invocate, în special pe cele referitoare la dreptul de asociere și la dreptul la un nivel de trai decent, precum și dispoziții din pactele, tratatele și convențiile internaționale referitoare la drepturile omului și libertățile fundamentale, ratificate de România și care, potrivit art. 20 din Constituție, fac parte din dreptul intern.

Celelalte părți prezente solicită, de asemenea, admiterea excepției, invocând încălcarea aceluiași prevederi constituționale arătate de reprezentantul autorului excepției.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției ca nefondată, întrucât dispozițiile criticate din Legea partidelor politice nr. 14/2003 sunt constituționale. De altfel, dispozițiile legale criticate au mai format obiect al controlului de constituționalitate exercitat de Curte, iar aceasta, printr-o decizie recent pronunțată, a respins excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 27 august 2003, pronunțată în Dosarul nr. 4/P/2000, **Tribunalul București – Secția a V-a civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 51 alin. (4) și ale art. 52 alin. (2) din Legea partidelor politice nr. 14/2003**, excepție ridicată de Partidul Solidarității Democratice pentru Șanse Egale și o Societate mai Bună într-o cauză având ca obiect soluționarea cererii de reînregistrare a acestui partid politic.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține, în esență, că dispozițiile criticate ale art. 21 alin. (4) și ale art. 26 alin. (4) din Legea nr. 14/2003 sunt neconstituționale, întrucât contravin dispozițiilor art. 1 alin. (3), art. 4, art. 8 alin. (1), art. 11, 15, 16, 20, 21, 24, 35, 37, 51, 123, 125, 128 și 144 din Constituție.

În ceea ce privește dispozițiile art. 51 alin. (4) și ale art. 52 alin. (2) din Legea nr. 14/2003, autorul excepției susține că acestea, prevăzând „publicarea în Monitorul Oficial al României, în mod selectiv, numai a hotărârilor Tribunalului București pentru partidele înregistrate, fără a publica și hotărârile pentru partidele refuzate a fi înregistrate, în condițiile în care acestea nu au acces nici la dosare și se refuză chiar și eliberarea unor copii legalizate de pe aceste hotărâri, reprezintă o discriminare care contravine flagrant cu dispozițiile Constituției României, art. 1 alin. (3), art. 4 alin. (1) și (2), art. 11, 15, 16, 20, 24, art. 31 alin. (1) și (2), art. 35, 37, art. 45 alin. (5), art. 47 alin. (1), (2) și (4), art. 50, 51, 54, art. 123 alin. (2), art. 125 alin. (1), art. 130 alin. (1), art. 131 alin. (1), art. 128 ș.a.”.

În același timp, referindu-se la dispozițiile „art. 26 alin. (2) din Legea nr. 47/1992”, republicată, autorul excepției cere Curții Constituționale, în memoriul depus la instanță, „de a analiza constituționalitatea tuturor prevederilor Legii nr. 14 din 9 ianuarie 2003, în general”, și în special a dispozițiilor: art. 2, care, „față de Legea nr. 27/1996, renunță la valori reale și interzice sau prescrie dreptul partidelor politice de a «organiza inițiativa legislativă a cetățenilor», ceea ce ne situează sub standardele lumii civilizate”; art. 19 alin. (2), „prin care se încearcă intimidarea

românilor cu drept de vot care doresc să se asocieze în partide politice — pe calea amenințării cu Codul penal, art. 292 — ceea ce contravine grav Constituției României și standardelor lumii civilizate [...]”; art. 21 alin. (4) (menționat și prin excepția formulată); art. 26 alin. (4) (menționat și prin excepția formulată); art. 37, 38, 40, 41, 42 și 43, „prin care se amenință grav pluralismul politic — ceea ce contravine Constituției României și standardelor lumii civilizate”; art. 46 alin. (1), art. 47 alin. (1) și (2), art. 48 alin. (1) și (2), art. 49, 50, art. 53 alin. (3), art. 54 alin. (2) și (4) și art. 55.

Cu privire la ansamblul legii și la textele indicate „în special”, autorul excepției evocă „dispozițiile Constituției României, art.: 21; 24; 50; 51; 54; 123; 125 alin. (1), în general, și art. 128 și 144 c), în special, raportate la Codul de procedură civilă, inclusiv pactele, tratatele și convențiile internaționale semnate de România ca parte și ratificate de Parlamentul țării noastre — toate acestea făcând parte din dreptul intern”.

De asemenea, autorul excepției susține că dispozițiile legale criticate încalcă Declarația Universală a Drepturilor Omului, Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și protocoalele la aceasta, pactele și convențiile ratificate de România (enumerate la pag. 3—5 și 7—8 din memoriul depus la instanță), care, conform art. 11 din Constituție, fac parte din dreptul intern.

Referindu-se la textele de lege criticate și la aplicarea acestora de către Tribunalul București, autorul excepției arată, în esență, că „au fost și sunt afectați zeci de mii de români cu drept de vot”. De asemenea, susține că s-a refuzat „abuziv de a fi judecate și soluționate cererile de recurs pentru reînregistrarea Partidului Solidarității Democratice pentru Șanse Egale și o Societate mai Bună [...], a fost anulată egalitatea între cetățeni [...], a fost știrbit pluralismul politic [...], au fost încălcate cu premeditare drepturile și libertățile fundamentale ale cetățenilor români care nu au avut acces la șanse egale în ultimul deceniu al secolului XX și în primii doi ani ai mileniului III [...]”.

Tribunalul București – Secția a V-a civilă consideră că prevederile Legii partidelor politice „sunt conforme Legii fundamentale a României [...]”.

Potrivit prevederilor art. 24 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate. De asemenea, în conformitate cu dispozițiile art. 18¹ din Legea nr. 35/1997, cu modificările ulterioare, s-a solicitat punctul de vedere al instituției Avocatul Poporului.

Guvernul consideră că „excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată”. În argumentarea acestui punct de vedere se susține că „obiecțiunile ridicate de semnatul excepției se întemeiază, de fapt, pe respingerea cererii de înregistrare a partidului politic reprezentat de petent, constituind, în primul rând, o problemă de aplicare a textelor de lege”.

În legătură cu invocarea încălcării prin dispozițiile de lege criticate a prevederilor art. 21 din Constituție, Guvernul arată că, în opinia sa, „conținutul dispozițiilor criticate nu aduce o atingere accesului la justiție, ci, dimpotrivă, reprezintă o expresie a aplicării principiilor constituționale invocate”. Totodată se subliniază că „din perspectiva art. 125 alin. (3) din Constituție, potrivit căruia «competența și procedura de judecată sunt stabilite de lege», precum și a art. 128 din Constituție, în temeiul căruia «Împotriva hotărârilor judecătorești, părțile interesate și Ministerul Public pot exercita căile de atac, în condițiile legii», se reține că Legea fundamentală a lăsat la latitudinea legiuitorului reglementarea «competenței», a «procedurii», precum și a «căilor de atac». Astfel, normele conținute de

articolele criticate care stabilesc procedura de judecată a contestațiilor menționate [...] și căile de atac posibile potrivit legii constituie, în ansamblul lor, expresia aplicării dispozițiilor constituționale citate“. În același timp, Guvernul apreciază că „nici susținerea potrivit căreia textele criticate încalcă prevederile art. 123 alin. (1) din Legea fundamentală, conform cărora «Justiția se înfăptuiește în numele legii», nu poate fi primită“. În punctul de vedere prezentat Guvernul susține că „textele în discuție nu reprezintă o încălcare a principiilor referitoare la elementele definitorii ale statului român sau la transpunerea în practică a dispozițiilor constituționale privind drepturile, libertățile și îndatoririle fundamentale ale cetățenilor, ci asigură exercitarea, cu bună-credință, a drepturilor și obligațiilor procesuale ale părților, asigurând, în mod real, accesul liber la justiție și respectarea dreptului la apărare, în condițiile legii“. Guvernul face referire și la jurisprudența Curții Constituționale, care a statuat că „accesul liber la justiție nu presupune în toate cazurile accesul la toate structurile judecătorești — judecătorii, tribunale, curți de apel, Curtea Supremă de Justiție și la toate căile de atac prevăzute de lege, deoarece competența și căile de atac sunt stabilite exclusiv de legiuitor, care poate institui reguli deosebite, în considerarea unor situații diferite“. Sunt citate în acest sens deciziile Curții Constituționale nr. 129/1995, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 105 din 23 mai 1996, și nr. 38/1998, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 177 din 13 mai 1998.

În legătură cu invocarea neconstituționalității dispozițiilor art. 51 alin. (4) și ale art. 52 alin. (2) din Legea partidelor politice nr. 14/2003, Guvernul consideră că „publicarea în Monitorul Oficial numai a înregistrării, radierei partidelor politice, nu și a deciziilor prin care sunt respinse cererile de înregistrare a acestora, nu constituie o problemă de constituționalitate, ci reprezintă o chestiune de oportunitate, ce a fost lăsată la latitudinea legiuitorului“.

Avocatul Poporului consideră că „excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 21 alin. (4) și art. 26 alin. (4) din Legea nr. 14/2003, în raport cu dispozițiile art. 21 și art. 128 din Constituție, nu este întemeiată, deoarece dispozițiile legale criticate prevăd procedura de soluționare a cererilor pentru înregistrarea partidului politic, respectiv pentru modificarea statutului partidului politic“. În continuare se arată că „împotriva hotărârii de respingere a cererilor menționate, persoana interesată poate face contestație în termen de 5 zile de la data comunicării hotărârii Tribunalului București, soluționarea acesteia fiind de competența Curții de Apel București“. În legătură cu această reglementare se precizează că „în jurisprudența Curții Constituționale s-a statuat, în mod constant, că accesul liber la justiție nu presupune în toate cazurile accesul la toate structurile judecătorești — judecătorii, tribunale, curți de apel, Curtea Supremă de Justiție și la toate căile de atac prevăzute de lege, deoarece stabilirea naturii, a numărului și a condițiilor concrete de exercitare a căilor de atac se face prin reglementări procedurale a căror elaborare intră în competența legiuitorului, potrivit dispozițiilor art. 125 din Constituție. Totodată, Constituția nu conține nici o dispoziție cu privire la gradele de jurisdicție, pe care trebuie să le parcurgă procesele până la adoptarea soluției finale“.

În ceea ce privește neconstituționalitatea prevederilor art. 51 alin. (4) și ale art. 52 alin. (2) din Legea nr. 14/2003, Avocatul Poporului apreciază că „aceste critici sunt nerelevante pentru soluționarea excepției de față, neavând incidență în cauză“.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile părților prezente și ale procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, republicată, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, republicată, precum și celor ale art. 1 alin. (1), art. 2, 3, 12 și 23 din Legea nr. 47/1992, republicată, să soluționeze excepția de neconstituționalitate ridicată.

Obiectul excepției de neconstituționalitate, astfel cum a fost formulată explicit în memoriul depus la instanță de către autorul excepției, îl constituie dispozițiile art. 21 alin. (4), art. 26 alin. (4), art. 51 alin. (4) și ale art. 52 alin. (2) din Legea partidelor politice nr. 14 din 9 ianuarie 2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 25 din 17 ianuarie 2003.

Dispozițiile legale din Legea nr. 14/2003, cu privire la care excepția de neconstituționalitate este formulată și motivată în mod explicit, au următorul cuprins:

— Art. 21 alin. (4): „*Decizia Curții de Apel București este definitivă și irevocabilă.*“;

— Art. 26 alin. (4): „*Curtea de Apel București se pronunță în termen de 15 zile de la înregistrarea contestației, iar hotărârea sa este definitivă și irevocabilă.*“;

— Art. 51 alin. (4): „*Înregistrarea și radierea partidelor politice, operate în Registrul partidelor politice, se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.*“;

— Art. 52 alin. (2): „*Prevederile art. 51 alin. (2)–(4) se aplică în mod corespunzător.*“

Dispozițiile constituționale invocate în susținerea excepției sunt: art. 11 privind dreptul internațional și dreptul intern; art. 20 privind tratatele internaționale referitoare la drepturile omului; art. 21 privind accesul liber la justiție; art. 24 privind dreptul la apărare; art. 128, devenit, după revizuirea și republicarea Constituției, art. 129, referitor la folosirea căilor de atac.

De asemenea, mai sunt menționate ca fiind încălcate, în legătură cu „publicarea în Monitorul Oficial al României, în mod selectiv, numai a hotărârilor Tribunalului București pentru partidele înregistrate, fără a publica și hotărârile pentru partidele refuzate a fi înregistrate“, și alte dispoziții constituționale: art. 1 alin. (3) privind statul român; art. 4 alin. (1) și (2) privind unitatea poporului și egalitatea între cetățeni; art. 15 privind universalitatea; art. 16 privind egalitatea în drepturi; art. 31 alin. (1) și (2) privind dreptul la informație; art. 35, devenit art. 37, privind dreptul de a fi ales; art. 37, devenit art. 40, privind dreptul la asociere; art. 45 alin. (5), devenit art. 49 alin. (5), privind protecția copiilor și a tinerilor; art. 47 alin. (1), (2) și (4), devenit art. 51 alin. (1), (2) și (4), privind dreptul de petiționare; art. 130 alin. (1), devenit art. 131 alin. (1), privind Ministerul Public; art. 131 alin. (1), devenit art. 132 alin. (1), privind statutul procurorilor.

În cauză, autorul excepției invocă și încălcarea prevederilor unui mare număr de documente internaționale — tratate, convenții, pacte, protocoale etc., ratificate de România, între care Declarația Universală a Drepturilor Omului și Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Din examinarea memoriului depus la dosarul instanței care judecă cererea de înregistrare a unui partid politic rezultă, de asemenea, că autorul excepției — Partidul Solidarității Democratice pentru Șanse Egale și o Societate mai Bună este nemulțumit de modul în care instanța i-a soluționat în trecut cereri cu același obiect, precum și de faptul că instanța „îi refuză în mod abuziv“ eliberarea unor

copii legalizate de pe hotărârile pronunțate în cele 17 dosare de reînregistrare a partidului politic.

Curtea reține că prin excepția formulată și motivată a fost sesizată cu neconstituționalitatea dispozițiilor art. 21 alin. (4), art. 26 alin. (4), art. 51 alin. (4) și ale art. 52 alin. (2) din Legea nr. 14/2003.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că dispozițiile legale criticate nu încalcă prevederile constituționale, precum și pe cele din documentele internaționale invocate de autorul excepției. Mențiunile din art. 21 alin. (4) și art. 26 alin. (4) din Legea nr. 14/2003, care se referă la caracterul definitiv și irevocabil al deciziei, respectiv al hotărârii Curții de Apel București, sunt în deplină concordanță cu dispozițiile art. 129 din Constituție, republicată, referitoare la folosirea căilor de atac, în condițiile legii. Textele legale respective reglementează calea de atac împotriva hotărârii Tribunalului București. Or, potrivit dispozițiilor constituționale, reglementarea căilor de atac împotriva hotărârilor judecătorești este atributul exclusiv al legiuitorului.

De asemenea, este neîntemeiată susținerea autorului excepției în sensul că sunt neconstituționale dispozițiile art. 51 alin. (4) și cele ale art. 52 alin. (2) din Legea nr. 14/2003, întrucât nu prevăd publicarea în Monitorul Oficial al României, și a hotărârilor judecătorești prin care se respinge cererea de înregistrare sau de radiere a partidelor politice ori, după caz, a alianțelor politice. Rațiunea publicării în Monitorul Oficial al României, Partea I, a înregistrării și radierii partidelor politice sau, în mod corespunzător, a alianțelor politice, legal constituite, care rezidă în asigurarea publicității necesare cu privire la apariția unui nou subiect în viața politică a țării, nu subzistă și în cazul în care cererea de înregistrare sau de radiere este respinsă de instanța competentă, pentru că nu sunt îndeplinite condițiile prevăzute de lege. În consecință, nu se poate pune problema încălcării principiului egalității, invocată de autorul excepției, situațiile fiind deosebite, ceea ce justifică, rațional și obiectiv, un tratament juridic deosebit.

Referitor la constituționalitatea dispozițiilor art. 21 alin. (4), art. 26 alin. (4), art. 51 alin. (4) și ale art. 52 alin. (2) din Legea nr. 14/2003, Curtea s-a pronunțat într-o cauză în care același autor — Partidul Solidarității Democratice pentru Șanse Egale și o Societate mai Bună — a ridicat excepția de neconstituționalitate cu invocarea încălcării aceluiași prevederi din Constituție și din documentele internaționale indicate și în prezentul dosar și, în esență, cu o motivare identică. Prin Decizia nr. 65 din 24 februarie 2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 216 din 11 martie 2004, Curtea a respins ca nefondată excepția de neconstituționalitate ridicată. În considerentele acestei decizii Curtea a reținut cu privire la textele criticate că „Aceste prevederi de lege mențin soluția de principiu cuprinsă în art. 19 alin. (4) și art. 23 alin. (4) din Legea partidelor politice nr. 27/1996, cu modificările ulterioare, care a fost abrogată, cu excepția cap. VI — Finanțarea partidelor politice, prin art. 56 din Legea nr. 14/2003.

Or, cu privire la constituționalitatea textelor menționate din Legea nr. 27/1996, Curtea s-a pronunțat într-o cauză în care același autor — Partidul Solidarității Democratice pentru Șanse Egale și o Societate mai Bună — a ridicat excepția de neconstituționalitate cu invocarea încălcării aceluiași prevederi din Constituție și din documentele internaționale indicate și în prezentul dosar și, în esență, pentru aceleași considerente.

Astfel, prin Decizia nr. 268 din 17 octombrie 2002, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 815 din 11 noiembrie 2002, Curtea, respingând excepția de neconstituționalitate ridicată, a statuat, în esență, următoarele: caracterul «definitiv» al deciziei Curții de Apel

București nu numai că nu încalcă prevederile constituționale ale art. 128 (devenit art. 129), privind folosirea căilor de atac, în condițiile legii, ci sunt în deplină concordanță cu acestea, în sensul că reglementează contestația împotriva hotărârii Tribunalului București ca o cale de atac. Or, potrivit dispozițiilor constituționale, reglementarea căilor de atac împotriva hotărârilor judecătorești este atributul exclusiv al legiuitorului, ceea ce se întâmplă în cazul de față, întrucât reglementarea este cuprinsă în lege; susținerile referitoare la încălcarea dispozițiilor constituționale ale art. 21 sunt neîntemeiate, întrucât accesul liber la justiție presupune accesul la mijloacele procedurale prin care justiția se înfăptuiește, dar nu înseamnă că el trebuie asigurat la toate structurile judecătorești și la toate căile de atac. Aceasta deoarece, potrivit art. 125 alin. (3) din Constituție [devenit art. 126 alin. (2)] și jurisprudenței constante a Curții Constituționale, competența și procedura de judecată sunt stabilite exclusiv de legiuitor, care poate institui reguli deosebite în considerarea unor situații diferite; art. 24 din Constituție, care garantează dreptul la apărare, nu este încălcat, întrucât textele de lege criticate nu conțin dispoziții de natură să îngreuească drepturile procesuale ale părților ori dreptul de a fi asistate de un avocat în tot cursul procesului.

De asemenea, prin aceeași decizie, pronunțându-se cu privire la contrarietatea dintre textele de lege criticate și dispoziții din documente internaționale ratificate de România, Curtea a reținut că, în legătură cu acestea, ca și în cauza de față, nu sunt formulate motive de neconstituționalitate. Așa fiind, s-a constatat că prevederile constituționale ale art. 20, referitoare la «*Tratatul internațional privind drepturile omului*», nu sunt incidente în cauză.

Având în vedere că, așa cum s-a arătat deja, dispozițiile art. 51 alin. (4), art. 52 alin. (2), art. 21 alin. (4) și art. 26 alin. (4) din Legea partidelor politice nr. 14/2003 mențin soluția de principiu cuprinsă în art. 19 alin. (4) și art. 23 alin. (4) din Legea partidelor politice nr. 27/1996, cu modificările ulterioare, aceleași considerente care au justificat Decizia Curții nr. 268 din 17 octombrie 2002 impun respingerea prezentei excepții de neconstituționalitate.

De altfel, chiar în legătură cu dispozițiile art. 26 alin. (4) din Legea partidelor politice nr. 14/2003, sub aspectul caracterului definitiv și irevocabil al hotărârilor Curții de Apel București, Curtea Constituțională s-a mai pronunțat prin Decizia nr. 119 din 25 martie 2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 246 din 10 aprilie 2003, în sensul constituționalității acestora.

În plus, în acest dosar, autorul excepției invocă și încălcarea prevederilor constituționale ale art. 50 devenit art. 54 «*Fidelitatea față de țară*», art. 51 devenit art. 1 alin. (5) «*În România, respectarea Constituției, a supremației sale și a legilor este obligatorie*», art. 54 devenit art. 57 «*Exercitarea drepturilor și a libertăților*», art. 123 alin. (1) devenit art. 124 alin. (1) «*Justiția se înfăptuiește în numele legii*» și art. 144 devenit art. 146 «*Atribuțiile*» Curții Constituționale. Curtea constată că textele din Constituție menționate nu sunt incidente în cauză, [...].“

Soluțiile adoptate prin deciziile menționate și considerentele care au stat la baza acestora sunt aplicabile și în prezenta cauză, întrucât nu au intervenit elemente noi de natură a modifica jurisprudența Curții.

În ceea ce privește referirea autorului excepției la dispozițiile art. 26 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, republicată, în baza căroră, fără a formula explicit o excepție de neconstituționalitate, se solicită Curții, într-o manieră neuzuală, să analizeze constituționalitatea tuturor prevederilor Legii nr. 14/2003, în general, Curtea reține că

textul art. 25 alin. (2) [indicat greșit de autorul excepției ca fiind art. 26 alin. (2)] din Legea nr. 47/1992, republicată, nu este aplicabil în cauză, întrucât acesta prevede că, „*În caz de admitere a excepției, Curtea se va pronunța și asupra constituționalității altor prevederi din actul atacat, de care, în mod necesar și evident, nu pot fi disociate prevederile menționate în sesizare*”.

Dispozițiile art. 25 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, republicată, sunt inaplicabile în cauză, întrucât se referă la ipoteza admiterii excepției cu privire la unele texte criticate în condițiile în care acestea s-ar afla într-o legătură

indisociabilă cu alte texte care nu formează obiect al excepției. Nici una dintre aceste condiții nu este întrunită în cauză.

Curtea reține, pe de altă parte, că dispozițiile Legii nr. 14/2003 nu încalcă prevederile constituționale indicate de autorul excepției, unele dintre acestea neavând, de altfel, nici o legătură cu dreptul de asociere în partide politice sau cu alte motive formulate explicit în memoriul depus în fața instanței.

Față de cele de mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, republicată, al art. 13 alin. (1) lit. A.c), al art. 23 și al art. 25 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 21 alin. (4), art. 26 alin. (4), art. 51 alin. (4) și ale art. 52 alin. (2) din Legea partidelor politice nr. 14/2003, excepție ridicată de Partidul Solidarității Democratice pentru Șanse Egale și o Societate mai Bună în Dosarul nr. 4/P/2000 al Tribunalului București — Secția a V-a civilă.

Definitivă și obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 25 mai 2004.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **NICOLAE POPA**

Magistrat-asistent,
Mihai Paul Cotta

HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

privind schimbarea claselor de secretizare și declasificarea unor informații secrete de stat emise de Institutul Național de Statistică

În temeiul art. 108 din Constituție, republicată, și al art. 24 alin. (4) din Legea nr. 182/2002 privind protecția informațiilor clasificate,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — Se aprobă schimbarea claselor de secretizare și declasificarea informațiilor secrete de stat emise de Institutul Național de Statistică, prevăzute în anexa*) care face parte integrantă din prezenta hotărâre.

Art. 2. — Declasificarea informațiilor secrete de stat se realizează în conformitate cu prevederile art. 20 alin. (1)

lit. b) din Standardele naționale de protecție a informațiilor clasificate în România, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 585/2002.

Art. 3. — Pe data intrării în vigoare a prezentei hotărâri orice alte dispoziții contrare se abrogă.

PRIM-MINISTRU
ADRIAN NĂSTASE

Contrasemnează:

Președintele Institutului Național de Statistică,
Clementina Ivan Ungureanu
Directorul Serviciului Român de Informații,
Alexandru-Radu Timofte

București, 25 iunie 2004.
Nr. 1.020.

*) Anexa se publică ulterior în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 677 bis în afara abonamentului și se poate achiziționa de la Centrul pentru relații cu publicul al Regiei Autonome „Monitorul Oficial”, București, șos. Panduri nr. 1.

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL FINANTELOR PUBLICE

ORDIN

privind constituirea și atribuțiile Comisiei fiscale centrale

În temeiul art. 10 alin. (6) din Hotărârea Guvernului nr. 1.574/2003 privind organizarea și funcționarea Ministerului Finanțelor Publice și a Agenției Naționale de Administrare Fiscală, cu modificările ulterioare, în baza prevederilor art. 6 din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 927 din 23 decembrie 2003, și ale art. 37 din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 560 din 24 iunie 2004,

ministrul finanțelor publice emite următorul ordin:

Art. 1. — Pentru aplicarea unitară a prevederilor Legii nr. 571/2003 privind Codul fiscal, ale Ordonanței Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, și a actelor normative care reglementau taxa pe valoarea adăugată, impozitul pe profit, accizele, impunerea unor venituri realizate din România de persoane fizice și juridice nerezidente, impozitul pe venit, înainte de intrarea în vigoare a Codului fiscal, se constituie Comisia fiscală centrală la nivelul Ministerului Finanțelor Publice, denumită în continuare *Comisia*.

Art. 2. — (1) Comisia emite decizii pentru:

a) problemele de natură fiscală și cele de procedură fiscală, prin coroborarea legislației din domeniu cu legislația conexasă, după caz, pentru care se impune o soluționare unitară în vederea eliminării confuziilor și interpretărilor diferite în aplicarea legislației;

b) problemele ce privesc conflictele de competență ivite între organele fiscale care nu sunt subordonate unui organ ierarhic comun;

c) cazurile în care aplicarea scutirii de taxă pe valoarea adăugată pentru bunurile și serviciile finanțate din fonduri nerambursabile nu se poate realiza conform art. 8 din anexa la Ordinul ministrului finanțelor publice nr. 141/2004.

(2) Deciziile Comisiei se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I, după aprobarea prin ordin al ministrului finanțelor publice.

(3) Comisia este formată din 15 persoane cu drept de vot, din care: un președinte, un locțiitor al președintelui și 13 membri, în componența prevăzută în anexă.

(4) În cazul în care Comisia este sesizată în legătură cu soluționarea unor conflicte de competență ce privesc bugetele locale, secretariatul va solicita Asociației Comunelor din România, Asociației Orașelor din România, Asociației Municipiilor din România, Uniunii Naționale a Consiliilor Județene din România, precum și Ministerului Administrației și Internelor desemnarea câte unui reprezentant în vederea completării Comisiei.

(5) Comisia este coordonată de secretarul de stat care răspunde de politică și legislație fiscală.

Art. 3. — În cadrul Comisiei funcționează un secretariat format din 4 persoane, dintre care două persoane din cadrul Direcției de politici și legislație privind veniturile bugetului general consolidat, o persoană din cadrul Direcției generale juridice și o persoană din cadrul proiectului „Codul de procedură fiscală”.

Art. 4. — (1) Directorii generali și/sau adjuncți în ale căror atribuții se regăsește coordonarea impozitelor prevăzute la art. 1, denumiți în continuare *directorii coordonatori*, respectiv șeful proiectului „Codul de procedură fiscală”, selectează problematica rezultată din corespondența primită care este de competența Comisiei.

(2) Ceilalți membri ai Comisiei, alții decât cei prevăzuți la alin. (1), pot propune spre dezbatere, în vederea adoptării unor soluții unitare, probleme din domeniul legislației fiscale și procedurilor fiscale prevăzute la art. 1.

(3) Directorii coordonatori, pentru problematica selectată, precum și ceilalți membri ai Comisiei, pentru problemele pe care le supun spre dezbatere, asigură elaborarea notei de prezentare și soluția propusă. Înscrierea pe ordinea de zi a notelor de prezentare și a soluțiilor propuse se supune aprobării președintelui Comisiei.

Art. 5. — (1) Comisia se întrunește o dată pe săptămână sau ori de câte ori este nevoie, după cum urmează:

a) Comisia se poate întruni și poate lua decizii în prezența a cel puțin 9 membri, dintre care nu pot să lipsească președintele Comisiei sau locțiitorul acestuia, directorul general al Direcției generale juridice și directorul coordonator sau înlocuitorii de drept ai acestora pe problematica specifică fiecărui impozit care face obiectul analizei. În situația în care se dezbate probleme din domeniul Codului de procedură fiscală sau care privesc conflictele de competență, nu pot să lipsească de la lucrările Comisiei șeful proiectului „Codul de procedură fiscală” și directorul Direcției juridice din cadrul Agenției Naționale de Administrare Fiscală sau înlocuitorii de drept ai acestora;

b) în cazul soluționării unor conflicte de competență ce privesc bugetele locale, Comisia se poate întruni și poate

lua decizii în prezența a cel puțin 11 membri, dintre care nu pot să lipsească președintele Comisiei sau locțiitorul acestuia, șeful proiectului „Codul de procedură fiscală”, directorul Direcției juridice din cadrul Agenției Naționale de Administrare Fiscală sau înlocuitorii de drept ai acestora și cel puțin unul dintre reprezentanții desemnați potrivit art. 2 alin. (4).

(3) Deciziile se iau cu votul a jumătate plus unu din numărul membrilor prezenți și sunt valabile indiferent de poziția ulterioară a persoanelor absente de la lucrările Comisiei.

(4) La lucrările ședinței pot fi invitați să participe fără drept de vot specialiști din cadrul direcțiilor de specialitate.

(5) Comisia analizează notele de prezentare și soluțiile propuse, înscrise pe ordinea de zi, și aprobă prin decizii soluții unitare de aplicare a prevederilor legale sau, după caz, respinge soluțiile propuse dacă acestea contravin prevederilor legale sau dacă nu sunt de competența Comisiei, în sensul art. 2 alin. (1).

(6) Comisia nu soluționează probleme punctuale care nu presupun adoptarea unor soluții unitare general aplicabile de către toți agenții economici, acestea rezolvându-se potrivit atribuțiilor direcțiilor, prevăzute în Regulamentul de organizare și funcționare a Ministerului Finanțelor Publice, și potrivit legislației specifice.

Art. 6. — (1) Secretariatul va ține un registru în care se vor consemna:

- data ședinței;
- participanții (nominal);
- ordinea de zi;

- modul de votare a deciziilor;
- numărul atribuit deciziei Comisiei.

(2) Cu cel puțin 3 zile înaintea ședinței, secretariatul distribuie membrilor Comisiei și invitaților: nota de prezentare a problemelor supuse dezbaterii și soluțiile propuse, sub semnătura directorilor coordonatori, sau, după caz, a celorlalți membri ai Comisiei.

(3) Procesul-verbal al ședinței Comisiei se redactează de secretariat, va fi semnat de membrii prezenți ai Comisiei și va fi păstrat la secretariatul acesteia.

(4) În termen de 3 zile de la data ședinței, secretariatul Comisiei redactează decizia, care va conține numai soluțiile aprobate de Comisie și proiectul de ordin pe care îl va înainta spre aprobare ministrului finanțelor publice.

(5) Prin grija secretariatului și a directorilor coordonatori decizia Comisiei se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Art. 7. — La data intrării în vigoare a prezentului ordin își încetează valabilitatea Ordinul ministrului finanțelor publice nr. 289/2004, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 148 din 19 februarie 2004.

Art. 8. — Soluțiile unitare adoptate prin decizii ale Comisiei și aprobate prin ordin al ministrului finanțelor publice sunt aplicabile de la data intrării în vigoare a actului normativ în baza căruia au fost date.

Art. 9. — Anexa face parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 10. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul finanțelor publice,
Mihai Nicolae Tănăsescu

București, 6 iulie 2004.
Nr. 1.033.

ANEXĂ¹⁾

COMPONENȚA COMISIEI FISCALE CENTRALE

Nr. crt.	Funcția	Domeniul	Statutul
1	Secretar de stat	Cu atribuții în domeniul politicii și legislației fiscale	președinte
2	Secretar de stat	Președintele Agenției Naționale de Administrare Fiscală	locțiitor al președintelui
3	Director general	Direcția generală de politici și legislație privind veniturile bugetului general consolidat	membru
4	Director general	Direcția generală juridică	membru
5	Director general	Direcția generală de gestiune a impozitelor și contribuțiilor - ANAF	membru
6	Director general	Direcția generală de colectare a creanțelor bugetare - ANAF	membru
7	Director general	Direcția generală de inspecție fiscală - ANAF	membru

¹⁾ Anexa este reprodusă în facsimil.

Nr. crt.	Funcția	Domeniul	Statutul
8	Director general	Directia generala de solutionare a contestatiilor - ANAF	membru
9	Director general adjunct, care coordoneaza legislatia privind impunerea persoanelor juridice si a altor entitati similare	Directia generala de politici si legislatie privind veniturile bugetului general consolidat	membru
10	Director general adjunct, care coordoneaza legislatia privind taxa pe valoarea adaugata	Directia generala de politici si legislatie privind veniturile bugetului general consolidat	membru
11	Director general adjunct, care coordoneaza legislatia privind accizele	Directia generala de politici si legislatie privind veniturile bugetului general consolidat	membru
12	Director	Directia de reglementari contabile	membru
13	Director	Directia juridica - ANAF	membru
14	Sef serviciu	Serviciul legislatie si armonizare TVA in regim normal si regimuri speciale	membru
15	Sef proiect	Proiectul "Codul de procedura fiscala" - ANAF	membru
*16	Reprezentant	Asociatia Comunelor din Romania	membru
*17	Reprezentant	Asociatia Oraselor din Romania	membru
*18	Reprezentant	Asociatia Municipiilor din Romania	membru
*19	Reprezentant	Uniunea Nationala a Consiliilor Judetene din Romania	membru
*20	Reprezentant	Ministerul Administratiei si Internelor	membru

*) Numai în cazul în care se dezbat problemele prevăzute la art. 2 alin. (4) din ordin.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI – CAMERA DEPUTAȚILOR

Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București,
 cont nr. 2511.1–12.1/ROL Banca Comercială Română – S.A. – Sucursala „Unirea” București
 și nr. 5069427282 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
 (alocat numai persoanelor juridice bugetare)
 Tel. 224.09.71/150, fax 225.00.43, E-mail: marketing@ramo.ro, Internet: www.monitoruloficial.ro
 Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
 bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 411.58.33 și 410.47.30, tel./fax 410.77.36 și 410.47.23
 Tiparul: Regia Autonomă „Monitorul Oficial”